

การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา
ระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์*

The study of creative writing ability for undergraduate students through synectics
instructional model.

อาจิยา หลิมกุล**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา THA 1303 การพัฒนาทักษะการเขียน (Writing Skills Development) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด จำนวน 40 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 28 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์และแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสถิติทดสอบที แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent) และการวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.31$)

* วัตถุประสงค์การเขียนบทความ เพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัยสู่ระดับสากลและสำเร็จการศึกษาระดับปริญญา
มหาบัณฑิต

** ศึกษาสาตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยศิลปากร , เบอร์โทร 08-9644-1169 ,
e-mail : achiya.11@hotmail.com , อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผศ.ดร. บุษบา บัวสมบุญ , อาจารย์ ดร.ศิริวรรณ
วนิชย์วัฒนารชัย และผศ.ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม

Abstract

The purposes of this research were to: 1) compare the creative writing ability of undergraduate students before and after learning through synectics instructional model and 2) study the students' satisfaction towards synectics instructional model. The sample was collected by simple random sampling. The sample group included 40 first year students majoring in Thai of Roi-Et Rajabhat University who enrolling in THA 1303 Writing Skills Development class during the first semester of academic year 2013. The experiment took 7 weeks with a schedule of 4 periods a week. Each period contains 50 minutes. The instruments used in this research were synectics instructional model lesson plans, Creative Writing Ability Test and a questionnaire. The data was analyzed through mean score ($\bar{X}$), Standard Deviation (S.D.), T-test Dependent and content analysis. The findings were as follows. 1) The creative writing ability through synectics instructional model of undergraduate students between pretest and posttest was significantly different at the level .05 and 2) The students' satisfaction towards synectics instructional model was generally at the high level. ($\bar{X}$ = 4.31)

บทนำ

การแข่งขันในโลกยุคปัจจุบันทั้งด้านวิทยาการและเทคโนโลยี ทำให้แต่ละประเทศต้องพัฒนาพลเมืองของตนให้ก้าวทันกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดสร้างสรรค์ ซึ่งการส่งเสริมทักษะเหล่านี้สามารถทำได้ผ่านระบบการศึกษา อันเป็นกระบวนการขับเคลื่อนสังคมกระบวนการหนึ่งที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาศักยภาพบุคลากรภายในชาติให้มีความรู้ความสามารถทัดเทียมกับนานาประเทศได้ สำหรับกระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทยได้ระบุเป้าหมายในการพัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาสากล โดยมุ่งเน้นให้บุคคลเป็น “คนดี คนเก่ง และมีความสุข” ซึ่งการที่จะพัฒนาให้บุคคลมีคุณลักษณะดังกล่าวได้นั้น สิ่งสำคัญเบื้องต้นที่จำเป็นต้องสร้างให้เกิดแก่บุคคลก็คือการฝึกให้คิดเป็น ดังที่กรมวิชาการ (2543 : 13) ได้กล่าวว่า

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 24 ได้ระบุไว้ว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้ มีการฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา จำเป็นต้องเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยสมอง ด้วยกายและด้วยใจ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ผ่านกระบวนการคิดด้วยตนเอง โดยให้มีการเชื่อมโยงกับธรรมชาติ จินตนาการ ทำให้บุคลากรทางการศึกษาต้องตระหนักรู้และทำความเข้าใจบทบาทของตนเองให้กระจ่างชัด จัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมุ่ง “พัฒนาความคิด” ของผู้เรียน ดังที่กรมวิชาการ (2543 : 14) ระบุว่า “เป้าหมายของการพัฒนาผู้เรียนที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การพัฒนาความสามารถในการคิดที่ต้องการให้เกิดในตัวผู้เรียน ได้แก่ การคิดไตร่ตรอง (reflective thinking) การคิดสร้างสรรค์ (creative thinking) และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ (critical thinking)”

“ทักษะการคิด” จึงถือเป็นพื้นฐานของการพัฒนาคุณลักษณะในทุกด้าน อันจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติ หากบุคคลไม่รู้จักคิด คิดไม่เป็น หรือถูกสกัดกั้นทางความคิด โอกาสที่เกิด

คุณลักษณะอันพึงประสงค์อื่นๆตามมามีแนวโน้มเป็นไปได้ยาก ดังนั้นการพัฒนาบุคคลจึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการคิดควบคู่ไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาด้านความคิดสร้างสรรค์ อันเป็นลักษณะของความคิดนอกกรอบ ดังที่ กิลด์ฟอร์ด (Guilford 1950 : 444-454) ผู้วางแนวทางด้านความคิดสร้างสรรค์ได้อธิบายไว้ว่า “ความคิดสร้างสรรค์ประกอบด้วย ความคิดริเริ่ม ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น และความคิดละเอียดลออ” ซึ่งถือเป็นทักษะคิดขั้นสูงที่มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาและแข่งขันกับนานาชาติประเทศ นอกจากนี้เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2553 : 30) อธิบายความสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ไว้ว่าปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและมีความซับซ้อนมากขึ้น การแก้ปัญหาด้วยวิธีการเดิมมักไม่ได้ผล ความคิดสร้างสรรค์จึงเข้ามามีบทบาทสำคัญทั้งในระดับโลก ระดับชาติ ระดับองค์กร ระดับสถานศึกษา จนถึงระดับปัจเจกบุคคล เมื่อความคิดสร้างสรรค์ได้เข้ามามีบทบาทอย่างสูงในการดำรงชีวิตท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงยุคปัจจุบัน ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมกระบวนการคิดสร้างสรรค์แก่ผู้เรียนเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมและประเทศชาติ ทั้งนี้ทอม วู เจค (2552 : 15) แสดงทัศนะไว้ว่า ความคิดสร้างสรรค์จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อองค์ประกอบสำคัญทั้ง 3 มารวมกัน อันได้แก่ ความแปลกใหม่ คุณค่า และความอยาก คนเราทุกคนต่างก็มีความสนใจมากมายซึ่งเป็นตัวกระตุ้นพลังสร้างสรรค์ของตนเอง เช่นเดียวกับที่ทอแรนซ์ (Torrance 1964 : 87-88) นักการศึกษาที่เป็นผู้นำด้านการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ได้กล่าวว่า บุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงจะต้องมีองค์ประกอบหลายอย่างที่เอื้อซึ่งกันและกันและองค์ประกอบที่จะทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์นั้นจะประกอบด้วยความสามารถ(abilities) ทักษะ (skill) และแรงจูงใจ (motivation) จึงสรุปได้ว่าความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนจะเกิดขึ้นได้ ต่อเมื่อครูสร้างแรงจูงใจในการเรียนด้วยการนำวิธีการสอนหรือเทคนิคแปลกใหม่ที่น่าสนใจมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนรู้และเห็นคุณค่าของสิ่งที่ได้เรียนรู้ นั้น โดยครูได้จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนฝึกฝนกระทำซ้ำจนเชี่ยวชาญทักษะและพัฒนาเป็นความสามารถในที่สุด

จากประสบการณ์การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2554 ของผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทบันเทิงคดีอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด มีนักศึกษาจำนวนร้อยละ 40 ของทั้งหมดที่มีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 60 ทั้งนี้เพราะในการเขียนบันเทิงคดีนักศึกษาจำเป็นต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการเป็นองค์ประกอบสำคัญในการถ่ายทอดเรื่องราว เมื่อนักศึกษาขาดการคิดสร้างสรรค์ จึงทำให้ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีระดับต่ำไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในระดับอุดมศึกษาครูผู้สอนจำเป็นต้องส่งเสริมให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มแปลกใหม่ในการสร้างสรรค์งานเขียน สามารถถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบ เห็นความสำคัญและพลังของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สามารถพัฒนาตนเองและสังคมได้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด (2555: 1) ที่ว่า “ผลิตบัณฑิตให้มีความใฝ่รู้ มีความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาสังคมให้มีความเจริญก้าวหน้า”

จากปัญหานักศึกษามีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ผู้วิจัยจึงศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ อนึ่งทิตินา แคมมณี (2548:46-47) ได้อธิบายถึงความน่าสนใจของการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ (synectics) ว่าเป็นรูปแบบที่จอยส์และวีล (Joyce and Weil) พัฒนาขึ้นจากแนวคิดของกอร์ดอน (Gordon) ซึ่งมีประโยชน์มากสำหรับการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์จะมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ด้วยการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบแบบตรง

(direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ(personal analogy) และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) อันเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ได้ดี เพราะเป็นรูปแบบที่เปิดกว้างทางความคิดและจุดประกายทัศนะยมมองใหม่

นอกจากนี้ยังปรากฏงานวิจัยที่นำรูปแบบชินเนคติกส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมและพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ซึ่งผลการวิจัยบ่งชี้ไปในแนวทางเดียวกันว่าการจัดการเรียนการสอนรูปแบบชินเนคติกส์สามารถพัฒนาความสามารถการเขียนได้ผล ดังที่พรทิพย์ ประการแก้ว (2543 : 44) ศึกษาการใช้ชินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยชินเนคติกส์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 2) ความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และวิไล ปทุมปัทมะ (2539 : 72) ศึกษาผลของการสอนโดยใช้รูปแบบชินเนคติกส์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบชินเนคติกส์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งปรากฏงานวิจัยที่นำรูปแบบชินเนคติกส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาด้วย ดังที่จันทร์จิรา นที (2548 : 59) ศึกษาผลการจัดกิจกรรมชินเนคติกส์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น โดยนักศึกษาที่เข้าศึกษาในกิจกรรมชินเนคติกส์แบบอุปมาสร้างมโนภาพ มีพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน และนักศึกษาที่เข้าศึกษาในกิจกรรมชินเนคติกส์แบบอุปมาโดยตรงมีพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นเล็กน้อย 2) นักศึกษามีคะแนนประเมินผลงานการออกแบบเพิ่มขึ้น โดยนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมชินเนคติกส์แบบอุปมาโดยตรง มีคะแนนผลงานการออกแบบด้านความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นมากที่สุดและนักศึกษาที่เข้าศึกษาในกิจกรรมชินเนคติกส์แบบอุปมาสร้างมโนภาพมีคะแนนผลงานการออกแบบด้านความคิดริเริ่มและความคิดยืดหยุ่นเพิ่มขึ้นมากที่สุด 3) ความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ที่ร่วมกิจกรรมชินเนคติกส์ มีความคิดเห็นต่อกิจกรรมชินเนคติกส์ในระดับเห็นด้วยทุกประการ

ในการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ทำให้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนรูปแบบชินเนคติกส์น่าจะเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทบันทึกที่อยู่ในระดับต่ำได้ เพราะเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ ทำให้นักศึกษาค้นเคยกับการคิดแปลกใหม่ กล้าแสดงออกทางความคิด และนำความคิดที่แตกต่างนั้นมาสร้างสรรค์งานเขียนได้น่าสนใจยิ่งขึ้น อีกทั้งยังไม่มีผู้ใดนำรูปแบบชินเนคติกส์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจนำเอารูปแบบชินเนคติกส์มาจัดการเรียนการสอนในรายวิชา THA 1303 การพัฒนาทักษะการเขียน (Writing Skills Development) ของนักศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์และนำผลการวิจัยไปพัฒนาผลการเรียนรู้ต่อไป

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้ 1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 2) การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ 3) การดำเนินการทดลอง 4) การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา THA 1303 การพัฒนาทักษะการเขียน (Writing Skills Development) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 160 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา THA 1303 การพัฒนาทักษะการเขียน (Writing Skills Development) ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด จำนวน 1 ห้องเรียน ทั้งสิ้น 40 คน ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดเครื่องมือในการทดลองดังนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ จำนวน 7 แผน แผนละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที ทั้งสิ้น 28 คาบ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วยข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อและข้อสอบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ และเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในลักษณะของคะแนนรูบริก 3) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์

2.2 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้ ศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5ปี) สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555 วิทยาลัยการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ จากนั้นสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 7 แผน แผนละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที มีรายละเอียด 8 ประเด็น ดังนี้ 1) สาระสำคัญ 2) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 3) จุดประสงค์การเรียนรู้ 4) กิจกรรมการเรียนรู้ 5) เนื้อหาสาระ 6) สื่อ/แหล่งเรียนรู้ 7) การวัดและการประเมินผล 8) บันทึกหลังการสอน โดยแผนการจัดการเรียนรู้กำหนดขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบของทศนา แคมมณี 6 ขั้นตอนได้แก่ ขั้นนำ ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy) ขั้นที่ 3 ขั้นการสร้างอุปมาหรือการเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) ขั้นที่ 4 ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) ขั้นที่ 5 ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง ขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรคงาน จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านการใช้ภาษา และความเหมาะสมของเนื้อหา จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน 2 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content

Validity) โดยใช้แบบสอบถามมาตราประมาณค่า 5 ระดับ พิจารณาค่าความสอดคล้องที่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) มากกว่า 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีค่าความสอดคล้องค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.74 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.38 ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ และนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขถูกต้องสมบูรณ์แล้วจำนวน 7 แผน ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 1 ห้อง 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 37 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา THA 1303 การพัฒนาทักษะการเขียน (Writing Skills Development) ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเหมาะสมด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ไปเป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 1 ห้อง 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 40 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา THA 1303 การพัฒนาทักษะการเขียน (Writing Skills Development)

2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วยข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 20 ข้อ และข้อสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ และเกณฑ์การประเมินลักษณะคะแนนรูบริก มีขั้นตอนการสร้างดังนี้ ศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5ปี) สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555 วิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด ศึกษาวิธีการเขียนและสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทข้อสอบจากหนังสือและเอกสารต่างๆ วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ครอบคลุมตารางวิเคราะห์ข้อสอบ ประกอบด้วยข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ และข้อสอบอัตนัยจำนวน 3 ข้อ เพื่อใช้เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ข้อสอบปรนัยจำนวน 20 ข้อ และข้อสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ จากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษา ความถูกต้องของข้อคำถาม จากนั้นปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษา ความเที่ยงตรงของเนื้อหา(Content Validity) และความสอดคล้องของแบบทดสอบกับจุดประสงค์ โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) และนำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทข้อสอบปรนัยมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.80 - 1.00 ถือว่ามีความสอดคล้องในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ และข้อสอบอัตนัยมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 จากนั้นคัดเลือกแบบทดสอบข้อสอบปรนัย 20 ข้อ และอัตนัย 1 ข้อที่แก้ไขถูกต้องสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในส่วนข้อสอบปรนัยมาตรวจให้คะแนน เพื่อพิจารณาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของข้อคำถาม กำหนดเกณฑ์พิจารณา คือ ค่าความยากง่าย (p) 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) 0.20 ขึ้นไป คัดเลือกแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 20 ข้อ คำนวณได้ค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.27-0.59 และค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.22 - 0.38 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์และริชาร์ดสัน (Kuder and Richardson) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบข้อสอบปรนัยเท่ากับ 0.75 และนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เป็นข้อสอบอัตนัยมาตรวจให้คะแนนโดยผู้วิจัยกับอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย 1 คน เพื่อตรวจสอบว่าเกณฑ์

การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้นสามารถนำไปใช้จริงได้หรือไม่ โดยหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (Pearson Product moment Correlation Coefficient) ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.96 ถือว่าข้อคำถามและเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง จากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ข้อสอบจำนวน 20 ข้อ และข้อสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อมาแก้ไข กระทั่งมีความถูกต้องสมบูรณ์และนำแบบทดสอบไปเป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง

3) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์มีขั้นตอนการสร้างและตรวจสอบคุณภาพดังนี้ ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) จากตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้อง สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์แบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบบสอบถามความคิดเห็นประกอบด้วยประโยคข้อความจำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านระยะเวลา ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับ จากนั้นนำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา จากนั้นปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามความคิดเห็นตามคำแนะนำ และนำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้แบบสอบถามมาตราประเมินค่า 5 ระดับ พิจารณาค่าความเหมาะสมที่มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) มากกว่า 3.50 ขึ้นไป และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) น้อยกว่า 1.00 และนำผลความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์แบบสอบถามความคิดเห็นหากข้อใดมีค่าไม่เป็นไปตามเกณฑ์ค่าความสอดคล้องที่กำหนด ผู้วิจัยจะนำข้อคำถามนั้นมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ โดยแบบสอบถามความคิดเห็นมีค่าความสอดคล้องค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.45 ถือว่ามีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ จากนั้นนำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญอีกครั้ง และนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขกระทั่งมีความถูกต้องสมบูรณ์ จากนั้นนำแบบสอบถามความคิดเห็นฉบับสมบูรณ์ไปเป็นเครื่องมือในการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง

3. การดำเนินการทดลอง

เป็นการวิจัยก่อนทดลอง (Pre-Experimental Research Design) แบบกลุ่มเดียวมีการสอบก่อนและหลัง (The One-Group Pretest-Posttest Design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2552 : 143) ดังนี้

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T_1	X	T_2

T_1 คือ การทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียน

X คือ วิธีการเรียนแบบชินเนคติกส์

T_2 คือ การทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน

ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบก่อนเรียนวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Pretest) ซึ่งเป็นข้อสอบปรนัย 20 ข้อ และข้อสอบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ กำหนดเวลาในการทำแบบทดสอบ 2 ชั่วโมง ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้เนื้อหาในการสอนจำนวน 7 แผน แผนละ 4 คาบ คาบละ 50

นาที่ รวมทั้งสิ้น 28 คาบ จากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียนวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Posttest) และทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปการทดลอง ดังนี้ 1) การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าที่ t-test แบบ dependent 2) การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.), การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) และนำไปเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามแบบชินเนคติกส์ตามเกณฑ์การแปลความหมายมาตราประเมินค่า 5 ระดับของลิเคิร์ท

ผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ก่อนเรียน ($\bar{X} = 21.05$, S.D.= 4.13) และความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน ($\bar{X} = 29.98$, S.D.= 3.18) เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติทดสอบค่า (t-test) พบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การทดสอบ		คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	t	P
ปรนัย	ก่อนเรียน	20	6.50	2.28	14.90	0.00
	หลังเรียน	20	12.48	1.83		
อัตนัย	ก่อนเรียน	25	14.55	3.12	7.65	0.00
	หลังเรียน	25	17.50	2.60		
รวม	ก่อนเรียน	45	21.05	4.13	16.14*	0.00
	หลังเรียน	45	29.98	3.18		

2. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนคติกส์ โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านระยะเวลา ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.70) เมื่อพิจารณารายด้านนักศึกษาเห็นด้วยมากที่สุดในด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.70) รองลงมาคือ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = 0.75) ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.66) และด้านระยะเวลา ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.66) ตามลำดับ

การอภิปรายผล

1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนตติกส์ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนตติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เนื่องจากนักศึกษาได้รับการฝึกฝนให้คิดแปลกใหม่ นอกกรอบ ทำให้นักศึกษามีอิสระทางความคิด และกล้าแสดงออกทางความคิดมากขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนตติกส์สามารถจุดประกายสร้างแรงบันดาลใจให้นักศึกษาอยากเขียน มีความมั่นใจในการสื่อความ สามารถถ่ายทอดความคิดที่แปลกใหม่สร้างสรรค์ในรูปแบบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ อีกทั้งรูปแบบชินเนตติกส์ยังเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีลำดับขั้นตอนชัดเจน ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้การถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบ สามารถเชื่อมโยงความคิด สังเกตได้จากผลความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทข้อสอบอัตนัยหลังเรียน(Posttest)ของนักศึกษาหลายคน ที่ได้นำเอาแนวคิดของงานเขียนก่อนเรียน(Pretest) มาพัฒนาและปรับปรุงงานเขียนหลังเรียนให้แปลกใหม่และสมบูรณ์มากขึ้น ซึ่งลักษณะการถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบนี้สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนตติกส์ของทศนา แคมมณี (2548 : 48) ในขั้นที่ 1 ชี้นำ สร้างสรรค์ผลงาน และขั้นสุดท้ายขั้นที่ 6 ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้ผลความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประเภทข้อสอบอัตนัยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ดังงานวิจัยของพรทิพย์ ประการแก้ว (2543:44) ที่ศึกษาเรื่อง “การใช้ชินเนตติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังได้รับการสอนโดยใช้ชินเนตติกส์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 2) ความคิดกับความสามารถในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนประเภทข้อสอบอัตนัย พบว่า นักศึกษาได้สร้างสรรค์คำคู่ขัดแย้งขึ้นใหม่ในงานเขียน เช่น นรกบนดิน การรอคอยที่ไม่มีวันมาถึง เป็นต้น ทำให้งานเขียนมีความน่าสนใจ นอกจากนี้การเปรียบเทียบแบบบุคคลกับสิ่งของ ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนตติกส์ ด้วยการสมมุติตนเองเป็นสิ่งต่างๆรอบตัว ก็เป็นอีกหนึ่งแรงจูงใจที่สามารถจุดประกายมุมมองความคิดใหม่ๆที่แตกต่างจากความคิดเดิม ทำให้นักศึกษาเข้าใจและเข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของสิ่งที่ต้องการสื่อความมากขึ้น สามารถเขียนพรรณนาอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดจินตนาการได้อย่างละเอียดลออลึกซึ้ง สอดคล้องกับงานวิจัยของวิไล ปฐมปัทมะ (2539 : 72) ที่ศึกษาเรื่อง “ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบชินเนตติกส์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ซึ่งผลการศึกษาวิจัย พบว่า ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนภายหลังได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบชินเนตติกส์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบชินเนตติกส์ พิจารณาจากค่าเฉลี่ยการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นทั้งหมด 4 ด้าน 20 ข้อคำถาม พบว่า อยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ ด้านประโยชน์ที่ได้รับ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมากกว่ารูปแบบชินเนตติกส์สามารถฝึกเชื่อมโยงความคิดได้อย่างเป็นระบบ เกิดแรงจูงใจในการเขียนสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น ทำให้นักศึกษากล้าแสดงออกทางความคิดมากขึ้น มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ และมีความสุขในการเรียนมากขึ้น อีกทั้งนักศึกษานำกระบวนการเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาเห็นด้วยมากที่สุดว่ารูปแบบซินเนคติกส์สามารถฝึกการคิดสร้างสรรค์แปลกใหม่ได้ สอดคล้องกับทิตนา แชมมณี (2548 : 46-47) ที่อธิบายไว้ว่า ซินเนคติกส์เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนนี้เป็นประโยชน์มากสำหรับการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนและการพูดอย่างสร้างสรรค์ สอดคล้องกับความเห็นของวัชร เล่าเรียนดี (2552 : 48) ที่กล่าวว่ารูปแบบซินเนคติกส์เป็นการจัดกิจกรรมที่ไม่อิงข้อเท็จจริง หลักการและเหตุผล เป็นรูปแบบการคิดที่ต้องใช้ความรู้สึกของตัวเองนำตนเองให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วจินตนาการให้กว้างขวางหลากหลาย โดยกิจกรรมการคิดแบบซินเนคติกส์จะช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แปลกใหม่

เมื่อพิจารณาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งนักศึกษามีความคิดเห็นภาพรวมอยู่ในระดับรองลงมา เมื่อพิจารณารายข้อของด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมากที่สุดว่ารูปแบบซินเนคติกส์สามารถสร้างความคิดในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน สามารถแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสมาชิกภายในกลุ่ม และเป็นกิจกรรมที่สร้างสัมพันธ์อันดีกับสมาชิกภายในชั้นเรียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเห็นด้วยมากที่สุดว่ารูปแบบซินเนคติกส์เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์แปลกใหม่ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของนักศึกษาด้านเนื้อหา พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยมากที่สุดว่ารูปแบบซินเนคติกส์ทำให้นักศึกษาเขียนเชิงสร้างสรรค์ทั้งนิทาน เรื่องสั้น และบทละครได้ ตลอดจนด้านระยเวลานักศึกษาก็เห็นด้วยมากกว่าระยะเวลาในการเรียนเพียงพอสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สามารถดำเนินขั้นตอนต่างๆตามรูปแบบซินเนคติกส์ได้ และระยะเวลาเพียงพอกับเนื้อหาสาระที่เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของจินตนา สุทธสาสน์ (2548 : 75) เรื่อง “การใช้รูปแบบการสอนสามมิติของวิลเลียมส์ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า เมื่อพิจารณาความคิดเห็นรายด้าน นักเรียนมีระดับความคิดเห็นด้วยมากที่สุดในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สอดคล้องงานวิจัยของภณิดา ยานะ (2554 : 48) เรื่อง “การใช้เทคนิคซินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนบทโฆษณาสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการเรียนโดยใช้เทคนิคซินเนคติกส์เขียนบทโฆษณาสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมวิชาการ. (2543). **เอกสารชุดเทคนิคการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนา**

กระบวนการคิด. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2553). **การคิดเชิงสร้างสรรค์.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ชัคเชสมิเดีย.

จันทร์จิรา นที. (2548). “ผลการจัดกิจกรรมซินเนคติกส์ที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จินตนา สุทธสาสน์. (2548). “การใช้รูปแบบการสอนสามมิติของวิลเลียมส์ในการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ทอม วูเจค. (2552). **อัจฉริยะฉลาดคิด.** แปลโดย อมราลักษณ์ คลธา. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

ทศนา แคมมณี. (2548). **รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรทิพย์ ประการแก้ว. (2543). “การใช้ซินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ภณิดา ยานะ. (2554). “การใช้เทคนิคซินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนบทโฆษณาสำหรับสื่อสิ่งพิมพ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด. (2555). **หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (5 ปี) สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555**. ร้อยเอ็ด: มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด.

มาเรียม นิลพันธุ์. (2552). **วิธีวิจัยทางการศึกษา**. นครปฐม: ศูนย์วิจัยและพัฒนาทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัชร เล่าเรียนดี. (2552). **รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด**. พิมพ์ครั้งที่ 4.

นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วิไล ปฐมปัทมะ. (2539). “ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาต่างประเทศ

Guildford, J.P.(1950). Creativity, *American Psychologist*, 5, 444-454.

Torrance, E.P. (1964). *Education and the Creative Potential*. Minneapolis : the Lund Press.